

Hensynet til den forskjellige Lønningsmaade, deels Hensynet til, at en ligesaa stor Forskjel finder Sted for faste Officerers og andre pensionsberetigede Militairembesdmænds Vedkommende. Endelig er i Forslaget udeladt Slutningsbestemmelsen i Lovens § 18, fordi det synes billigt, at den herhenhørende Bestemmelse i § 15 a er gjældende for alle Invalider.

3die Capitel.

Pensionering og Forsørgelse af Enker.

Til § 20.

I denne § — svarende til Lovens § 21 — er foreslaaet, at Enker efter Invalider af 1ste Afdeling skulle kunne faae Forsørgelse, uanset at Ægtefæbet først er indgaaet, efterat Manden blev Invalid. Man skal i denne Henseende henvise til, at Invalid af 1ste Afdeling er kun den, „som har mistet Forligheden i den Grad, at han ikke kan undvære Andres daglige Hjælp eller Tilsyn“; den senere Indgaaelse af Ægtefæbet har altsaa for denne Afdeling af Invalider en ganske anden Betydning end for alle Andre, og det er derfor i og for sig billigt og ganske stemmende med Lovens Aand, at man letter den, der i Statens Tjeneste er bleven i saa høi Grad hjælpeløs, Muligheden af at indgaae Ægtefæbet ved at give hans Hustru Tilfagn om en deelviis Forsørgelse i hendes Enkestand istedetfor den, som han er sat ud af Stand til selv at forskaffe hende.

Til § 21.

Angaaende den forandrede Redaction af Lovens § 22, som findes i denue §, bemærkes Følgende:

Efter den nævnte Lovbestemmelse fik Enken efter en før 9de April 1851 pensioneret, men efter denne Datum afdød Person af Underbefalingsmændenes og de Meniges eller de med dem Ligestillede's Classer som Pension $\frac{1}{4}$ af den Pension, der efter denne Lovs Regler kunde have været beregnet for Manden ved hans Afstedigelse; men at bringe en tilsvarende Foranstaltning i Anvendelse ved Udstedelsen af den eventuelle Lov vil være ugjærligt af Hensyn til den foreslaaede Deling af de

3 første Pensionsclasser, hvorunder Ingen vil kunne indordnes, som ikke har staaet i Tjenesten ialtsald efter 1ste October 1867. Medens det nu ikke kan erkjendes, at den heromhandlede Bestemmelse i Loven af 1851 var en ligefrem Anvendelse af almindelige Retsgrundsaetninger, hvormeget den end tilfagdes eller endogsaa nødvendiggjordes af Billighedshensyn i Betragtning af de overordentlig smaa Pensioner, der bevilgedes før 1851, maa man dog holde for, at et lignende Billighedshensyn ikke kan paabe-raabes i det foreliggende Tilfælde, hvor den indtrædende Pensionsforhoielse kun er forholds-viis lille, og at der derfor hverken fra Retsfærdighedens eller Billighedens Standpunkt kan indvendes noget imod den ved Delingen af de 3 første Pensionsclasser paatvungne Bestemmelse, at Enken efter den Mand, som allerede er pensioneret efter Loven af 9de April 1851, faaer som Pension, hvad denne Lov har tilfagt hende, nemlig $\frac{1}{4}$ af den Pension, Manden har havt, og at Enken efter den Mand, der er pensioneret før 9de April 1851, ligeledes kun faaer den Pension, sidstnævnte Lov har givet hende Krav paa.

Til § 23.

I denne § (Lovens § 24) ere Forsørgelsessaetterne forandrede i Overensstemmelse med Loven af 26de August 1864, idet kun Minimum for 2den — 4de Klasse er afrundet fra 22 $\frac{1}{2}$ Rd. til 25 Rd., og der derhos i Overensstemmelse med, hvad foran er bemærket i Anledning af § 17 er foretaget en Endring sigtende til, at Enkerne efter de i nysnævnte § 17 omhandlede Personer kunne faae Forsørgelse, naar Mændene ere bleven Invalider eller have tilfat Livet ved Tjenesten, enten dette er skeet i Krig eller Fred.

4de Capitel.

Understøttelse for Børn.

Til §§ 28—30.

Disse §§ stemme med Lovens §§ 29—31, saaledes som disse ere ændrede ved Loven af 26de August 1864. Kun har man for Afrundingens Skyld i § 29 sat 10—30 Rd. iste-